

ročník II.

čtvrtek 21. dubna 2022

Jaro na chalupě

Milý čtenáři!

Povyprávěl mi přítel Mára, chalupář z Paceřic, jak ho u benzinky v Turnově oslovil pár starších Ukrajinců, kteří vystoupili z plně naložené dodávky.

A kde prý je tady město Tábor.

- No, tady město Tábor není. Tady je jen kopec Tábor, kde je hotel, rozhledna a kostelík.

- Ne ne, my hledáme město Tábor!

- Ale to je sto šedesát kilometrů daleko!

- No, vždyť říkám, tady někde.

Inu, jestli jeli odněkud z Charkova, vnímají ty naše vzdálenosti asi jinak. ☺

♦ Slavnostní otevření geologické expozice o Geoparku UNESCO Český ráj

Na Den Země (22. dubna) bude v 10 hodin v Turnově před Kamenářským domem u Muzea Českého ráje slavnostně otevřena geologická expozice o Geoparku UNESCO Český ráj, kterou realizovalo město Turnov ve spolupráci geoparkem.

Geopark vyprávějí 4,6 miliard let starý příběh Země a procesy, které ji formovaly. Prezentují a interpretují historii naší planety a s ní spojené geologické a klimatické změny a také vývoj života. Ukazují vliv místního přírodního bohatství na ekonomický a kulturní rozvoj společnosti.

Geologická expozice interaktivní formou přiblíží návštěvníkům a místním obyvatelům nesmírnou pestrost geologických fenoménů v Geoparku UNESCO Český ráj. Základní filosofií celé expozice je prezentovat rozmanitost geoparku a na jednoduchých příkladech ukázat základní rysy celého geoparku. Těmi jsou pískovce a skalní města, sopky, minerály a zkameněliny. Tato čtyři relativně nesourodá témata jsou propojena jednotnou linkou, která celý prostor sjednocuje a vytváří tak ucelenou koncepci. Expozice je řešena jako informačně vzdělávací s drobnými didaktickými prvky. Zároveň nabízí i relaxační prostor. Otevření expozice patří mezi důležité události roku oslav 750 let Turnova.

/ Blanka Nedvědická, ředitelka Geoparku Český ráj

♦ Dlaskův statek na velikonoční Bílou sobotu odstartoval návštěvnickou sezónu 2022. Součástí programu byly

i řemeslné dílny, jarmark a široká nabídka jídla a pití. „Velké díky za nádhernou atmosféru patří všem účinkujícím, řemeslníkům a návštěvníkům, bez kterých by to nedávalo smysl. Zachovejte nám přízeň a brzy na shledanou na některé z dalších akcí. Návštěvnost sobotní velikonoční akce je 2120 osob,“ uvedlo Muzeum na facebooku.

♦ Do konce dubna bude v celé vnitřní ploše kašny dokončena nepropustná olověná vana, umožňující napuštění vodou zhruba 20 cm pod okraj. Pokládání a spojení olověných plechů předcházela úprava povrchu speciální stěrkou a přesazení pamětních desek na středovém sloupu.

„Rozhodující je kvalita spojů, protože vana je pod neustálým tlakem,“ řekl restaurátor Petr Nič. Celková váha vody v turnovské kašně přesáhne 20 tun a i když je zátěž rozložena do větší plochy, falcované spojení ocelových plechů musí být naprosto těsné.

Oprava kašny na náměstí Českého ráje bude dokončena do konce dubna. O věci informoval článek Pavla Matyse na serveru *Turnovsko info*.

♦ Mimořádná výstava provádí originálním způsobem všechny návštěvníky celým životem Jana Amose Komenského. Prostřednictvím komiksové podoby se

VÝSTAVA:

KOMENSKÝ V KOMIKSU

Autorka KLÁRA SMOLÍKOVÁ, ilustrace LUKÁŠ FIBRICH.
Jedinečná výstava k 430. výročí narození Jana Amose Komenského.
Galerie Na Schodech knihovny 1. března–30. června 2022

seznámete s hlavními životními událostmi, dílen a odkazem Učitele národů. Příběh Učitele národů sepsala spisovatelka Klára Smolíková a obrazově doprovodil komiksový ilustrátor Lukáš Fibrich. Výstava vznikla k 430. výročí narození Komenského a turnovská knihovna ji pořádá ve spolupráci s Národním pedagogickým muzeem a knihovnou J. A. Komenského v Praze

♦ MUZEJNÍ EXPONÁT MĚSÍCE – FORMA NA POTISK LÁTKY

Tato forma na potisk na látky je součástí unikátního souboru čítajícího celkem 338 předmětů, které byly nalezeny na půdě starého domu na Českodubsku. Jedná se o hotové formy, polotovary, nákresy a nářadí pocházející z dílny řezbáře forem. Konkrétně jde o 65 hotových forem,

více než sto polotovarů v různých fázích dokončení, 31 nákresů vzorů, a více než 200 kusů nářadí, z nich většinu tvoří drobná ostrá dlátka, jimiž se složité vzory na formách vyřezávaly.

Forma je vyrobená ze tří dřevěných, křížem přes sebe přelepených desek. Tato kompozice zabraňuje zkroucení dřeva. Vrchní vrstva je z měkčího smrkového dřeva, do které je vytesána rukojeť pro uchopení formy – tzv. grift. Dvě spodní vrstvy jsou vytvořeny ze dřeva hruškového, které má pro tyto účely ideální vlastnosti, tedy dostatečnou tvrdost a hustotu.

Starší typy formy byly celodřevěné, do vrchní desky z kvalitního dřeva se po přenesení a překreslení vzoru provedla ostrými nástroji řezba do hloubky 6–8 milimetrů. Tato forma ale byla vytvořena jinou, novější technikou, při které byly do dřeva, po přenesení šablony vytesány

drážky, do nichž byly zasazovány ručně profilované měděné plíšky. Tento způsob umožňoval vytváření jemných, složitých vzorů. Mosazný drát si vzorkaři upravovali na příslušný profil tím, že ho protahovali na tažné stoličce skrz profil, ve kterém byl buďto otvor kulatý nebo tvarovaný, který se hodil do vzoru. Plíšek profilovaný do požadovaného tvaru byl dále na spodní straně zbrúšen do čepele, a tou pak zasazen do vysekané drážky. Na této formě je vzor zpevněn ještě kovovými plátky připevněnými drobnými hřebíky.

Forma byla po dokončení zbrúšena do roviny, aby se při tisku rovnoměrně otiskly všechny části figur. V rozích formy jsou umístěny tzv. raportní pika, což jsou hroty z mosazných drátů, které slouží k přesnému umístění formy na látku, tak aby vzor plynule navazoval. Jemný a komplikovaný vzor tvoří stylizované rostlinné a geometrické motivy.

/ Matěj Jelínek, Muzeum Českého ráje

♦ Kulturní tipy

Štefan Margita – INTIMITY

neděle 24. dubna, od 19 hodin Městské divadlo Turnov

Štefan Margita, operní pěvec a tenor, se z operního světa poprvé vydává do světa šansonu! Pro svoje fanoušky si tentokrát připravil více než hodinový koncert plný zcela nových písní, které pro něj napsal zpěvák a skladatel Michal Kindl.

„S Michalem jsme už společně vystupovali minulý rok na mém turné.

Spolupráce se nám osvědčila, a tak jsem Michala požádal, zda by pro mě napsal další písně. Nakonec je z toho celý intimní večer, který bychom rádi strávili společně s vámi,“ zve na koncert Štefan Margita.

Vstupné od 450 Kč.

Netradiční univerzita – Šlechtické rody, zámky a hrady

Úterý 26. dubna od 10 hodin, knihovna na vlakovém nádraží.

Šestá přednáška z volného cyklu bude o hradu Valdštejn. Přednáší Mgr. Radim Štícha.

Večer Na Sboře - Václav Žmolík a jeho cesty po Českém ráji

Úterý 26. dubna od 18:00 hodin, Dům Na Sboře

Autorský večer novináře, publicisty, televizního a rozhlasového redaktora a moderátora Václava Žmolíka. Prodej nové knihy a autogramiáda. Hudební doprovod Petr Kostka.

Cestovatelský čtvrtek: Na kole z Ománu domů

Čtvrtek 28. dubna od 18:00 sálek ICM, hlavní budova Městské knihovny Antonína Marka.

Prachatický rodák Tadeáš Šíma v roce 2018 přešel na kole Africký kontinent z Maroka až do Kapského Města. O rok později se vydal na další cyklovýpravu. Tentokrát z Ománu domů. Přes Arabský poloostrov našlapal 4 000 kilometrů a jako první Čech přešel na kole Saudskou Arábii. Kromě poutavého vyprávění o dobrodružství ze Saudské Arábie nebo Jordánska, popíše také, jak se bojuje proti pytlákům v pralesích Konga, kde trávil čas montováním foto pastí.

Duo Absoluto

středa 27. dubna, od 19.30 hodin, Městské divadlo Turnov

koncert / Turnovský hudební večer

Akordeonisté Martin Kot (19) a Viktor Stocker (12), oba držitelé prestižního ocenění Zlatý oříšek, dnes již navzdory útlému věku patří ve svém oboru k světové špičce. Své umění prokázali již na celé řadě mezinárodních soutěží. V poslední době si navzdory koronaviru razí cestu do celého světa prostřednictvím prestižních online soutěží.

Oba muzikanti mají mnoho společného. Nejenže se upsali hře na akordeon, který si sami nezávisle vybrali již v mateřské škole, ale jsou také držiteli ocenění Zlatý oříšek, absolutními vítězi ústředního kola Národní soutěže základních uměleckých škol a laureáty mezinárodních akordeonových soutěží v tuzemsku i v zahraničí (např. USA, Velká Británie, Rakousko, Německo, Chorvatsko, Bosna a Hercegovina, Maďarsko ad.). Oba chlapci dosáhli těchto ojedinělých úspěchů nejen díky mimořádnému talentu, ale především díky své nezměrné pili a houževnatosti. Ve svém úsilí nepolevují ani v době koronaviru.

Martin studuje u profesora Ladislava Horáka na Pražské konzervatoři, Viktor je žákem přední české akordeonistky Markéty Laštovičkové na Základní umělecké škole J. V. Stamice v Havlíčkově Brodě. Chlapci se pak společně pod vedením těchto pedagogů věnují i komorní hře, přestože bydlí v různých koutech republiky.

Navzdory mladému věku mají na svém kontě již několik celovečerních koncertů, například v rámci Festivalu Aloise Motýla v Šumperku či na Festivalu vážné hudby Pocta Rudolfovi Firkušnému v Napajedlech. Další pozvánky na ně už čekají, jakmile epidemická situace umožní konání kulturních akcí. Kromě společného koncertování v České republice pak Martina čeká také v listopadu 2021 koncertní turné po Japonsku.

Do koncertních sálů vnášejí jedinečnou atmosféru a jejich vystoupení se setkávají s obrovským nadšením publika. Na své koncerty je již pravidelně zve například virtuóz Jaroslav Svěcený. Martin koncertoval s Václavem Hudečkem, Vladimírem Brabcem a několika českými filharmonii, Viktor vystoupil na galakonzertu v Senátu ČR, Koncertu naděje, který bude v příštích měsících

vysílat ČT Art, a zahrál si například s violoncellistou Tomášem Jamníkem i koncertním mistrem Janem Fišerem.

Hadry, kosti, kůže

pátek 29. dubna, od 19. 30 hodin,
Městské divadlo Turnov

Nová hra nahlížející na legendy české kultury v jejich střetech i samotách. Vila na Kampě. Od roku 1945 až do své smrti roce 1980 zde žil „národní klaun a národní rabín“ Jan Werich. V roce 1948, půl roku po odchodu Jiřího Voskovce, se sem do přízemí nastěhoval

HADRY, KOSTI, KŮŽE

pátek 29. dubna 2022 – Městské divadlo Turnov – 19.30 hodin

*Jan Werich a Vladimír Holan.
Legendy české kultury ve svých
střetech i samotách.*

„černý anděl poezie“ Vladimír Holan. Dvacet let společného soužití Hamleta a Falstaffa. Příliš slov k živým i mlčení s přízraky. Bujaré večírky i nejniternější modlitby. Tři kolmé metry, to byla tehdy vzdálenost z jednoho pólu české kultury na druhý... Obsahově, vizuálně i herecky nadprůměrné představení, které vám nedá ani na minutu vydechnout. Miroslav Hanuš naprosto přesný v roli Jana Wericha, kterého přibližuje v mnohých, ba i nelichotivých a méně známých stránkách jeho osobnosti. Luboš Veselý v úloze démona zmítaného Vladimíra Holana je mu více než zdatným spoluhráčem.

Expediční kamera 2022

sobota 30. dubna, od 17 hodin, kino Sféra

Tradiční festival cestovatelských a sportovních filmů.

filmový festival, 160 Kč / 135 Kč pro děti, studenty a seniory

turnovsko

♦ **TATOBITY** – Hvězdné setkání s Bářou Basikovou, které mělo proběhnout v místním kulturním sále dnes, tj. ve čtvrtek, se z technických důvodů přesouvá na prosinec.

♦ **SVIJANY** – Desítky interpretů, tisíce návštěvníků a desetitisíce vypitých piv. To jsou Slavnosti svijanského piva!

Po vynucené dvouleté abstinenci se jejich fanoušci opět dočkají.

V sobotu 16. července je na koupališti ve Svijanském Újezdě budou čekat *Dymytry, Pokáč, Barbora Poláková, Děda Mládek Illegal Band* a řada dalších vystoupení a samozřejmě také potoky piva. Lístky na velkolepou akci si mohou v předprodeji obstarat od začátku dubna. Jedny z největších pivních slavností v republice společně pořádají Pivovar Svijany a obec Svijanský Újezd.

„Letošní Slavnosti s magickým číslem 33 si už ujít nenecháme a po dvouleté pauze si je pořádně užijeme,“ řekl ředitel Pivovaru Svijany Roman Havlík.

Slavnosti svijanského piva jsou tradičně jedním z vrcholů léta nejen na Liberecku. Na každoroční „srdeční záležitost“ se na koupaliště ve Svijanském Újezdě sjíždějí tisíce hudby a piva milovníků z celé republiky, aby si užili nabitý hudební program a řadu doprovodných akcí pro celou rodinu. Kromě hudby se na Slavnosti chodí především za pivem, které zde teče plným proudem. Naposledy, tedy v roce 2019, se za lidovou cenu čepovalo patnáct různých svijanských piv z celkem 160 píp. (Svijanoviny)

♦ **VLASTIBOŘICE** – Vyšlo nové číslo obecního zpravodaje a mě v něm zaujal článek, přibližující historii části obce zvané Sedlišťka.

Název Sedlišťka odvozuje prof. A. Profous (*Místní jména v Čechách*) z apelativu sedliště, tj. místo kde se kdo usadil. Názvy vsí s příponou *-sko* byly dávány sídlům po zpusnutí obnoveným, a je proto možné, že původní název byl jiný. Písemný tvar názvu osady zachovaný v archivních pramenech se vyskytuje

v mnoha podobách, co do rodu i čísla, byl neustálený: Sedlisko, Sedlizsko, Sedlisstko, Sedlísko, Sedliško, Sedliška, Sedlišťka, Sedlísstky, Sedlišťky, Sedlišťky i Sedlišťek. Úřední německý název vsi SEDLISKO přejetý z názvu českého se neměnil.

Zajímavé je, že asi 5 km jihozápadně od Sedlišťek se nachází osada s názvem SEDLISKO, což zřejmě působilo problémy, vznikla snaha oba názvy odlišit (na Sedlisko, do Sedlišťek, o Sedlisku, o Sedlišťkách).

Kdy Sedlišťka vznikla, není známo. Podle postupu osídlování našeho kraje je možno se domnívat, že ves byla založena asi ve stejné době jako sousední Vlastibořice, protože podmínky k založení byly podobné. Volba místa jistě nebyla náhodná – studánka s nevysychajícím pramenem pitné vody vysoko ve stráni k Mohelce, v blízkosti prvních staveb na rovině. Po vykáčení a vypálení pralesa bylo zde postupně zřízeno pět statků, později označených čp. 3 (dnes čp. 18), 4, 6, 9 a 11, z toho v čp. 3 bylo sídlo zemana. Statky byly situovány tak, aby měly blízko jak ke studánce, tak ke kalužině založené ve vsi pro napájení dobytka. Způsob zásobování vodou, až do výstavby vodovodu v roce 1922, se po staletí nezměnil. Ke studánce chodila celá ves po pěšině, s konvemi na hácích, pro vodu na vaření. U studánky byl kamenný žlab, kde ženy máchaly prádlo. Prádlo nosily v koších na zádech, v zimě sebou braly hrnec horké vody.

Na návsi u Hobelantova statku (čp. 9) – FOTO – se nachází památkově chráněná brána se sochou sv. Pavla, u hlavní silnice pak stojí chráněná kaple sv. Petra z roku 1814, rekonstruovaná v roce 1994. Mezi objekty památkového zájmu patří chalupa (čp. 16) a Hobelantův statek s pavlačí a lomenicí.

V období mrazů stávala se často z pěšinky klouzačka. Dnes si nedovedeme představit, jak se s pitnou vodou šetřilo, a rok 1922 – vybudování vodovodu, je pro Sedlíštku nejdůležitějším letopočtem v jejich historii.

Kdy zemanství zaniklo a která se ves dostala k hradu Vranovu (Malá Skála) není známo, patrně dříve než větší vladectví vlastibořické. Nejdéle uhájil svoji samostatnost statek albrechtický, základ pozdějšího velkostatku Sychrov.

První písemná zmínka o vsi je až z roku 1538, kdy mezi jinými místy patřila k panství skalskému Jana z Vartemberka, po rozdělení tohoto panství v roce 1565 k nově vzniklému panství Svijany a od vzniku okresů a samosprávných obcí náležela k obci Vlastibořice.

Od založení vsi až do roku 2000 bylo ve vsi vystavěno 30 popisných čísel, z toho 4 zanikla, ze zbylých 26 je dnes trvale obýváno jen 13, přechodně rovněž 13.

/ Obecní zpravodaj Vlastibořice; foto M. Rejha, Wikipedie

lomnice n/p

♦ Letošní cena za nejlepší přípravu a realizaci Programu regenerace městských památkových rezervací a městských památkových zón je udělena.

Čtrnáct měst, vítězů krajských kol soutěže se v polovině dubna se účastnilo celorepublikového finále Soutěže o historické město roku. Porota oceňovala ta, která dosáhla při regeneraci památek nejlepších výsledků.

Krajští vítězové soutěže o titul Historické město roku 2021 jsou města Boskovice, Frenštát pod Radhoštěm, Horažďovice, statutární město Hradec Králové, Kolín, Kroměříž, Letohrad, Lipník nad Bečvou, Locket, Lomnice nad Popelkou, Prachatice, městská část Praha 1, Telč a Žatec.

Cena sestává z monumentálního uměleckého díla z českého křišťálu vyrobeného firmou Růckl Crystal, sklárna v Nižboru, symbolizujícího historická sídla. Ta je majetkem Sdružení a na volnou plochu tohoto uměleckého díla jsou připisováni vítězové Ceny. Zmenšená replika Ceny je předávána vítěznému městu.

K ocenění dále náleží finanční částka milion korun.

Vítězem soutěže se stalo město Boskovice.

Zpráva hodnotící komise uvádí: „Město systematicky pracuje na regeneraci Městské památkové zóny a díky tomu nedochází v nejjižnější části města k vytlačování bydlení a základní obchodní sítě. Město pracuje na regulaci reklamy a daří se turisticky zatraktivnit území židovského města. V roce 2021 proběhla v rámci programu obnovy oprava tří kulturních památek s dotací ve výši 775 tisíc korun.“

Cenu ministra pro místní rozvoj, grafický list a finanční příspěvek 100 tisíc korun získala města Locket a Telč.

Ocenění získávají také jednotliví krajští vítězové, obdrží pamětní grafický list od Sdružení historických sídel Čech, Moravy a Slezska a finanční částku 100 tisíc korun od ministerstva kultury.

/ Martin Solar, Náš REGION

KONCERT LOMNICKÉHO HUDEBNÍHO JARA 2022

Sobota 23. 4. od 13 hodin, Tylovo divadlo

Po dvouleté odmlce se vrací tradiční festival tance a zpěvu pro děti a mládež, ale v jiném formátu. Nepůjde o přehlídku vystoupení všech přihlášených zájemců, ale zúčastní se jí pozvaní zástupci jednotlivých kategorií (hudba, tanec, zpěv). Vystoupení sólistů i skupin zpěváků, kytaristů, flétnistů, mažorettek, moderních a scénických tanečníků, pěveckého sboru a také nejmenších ratolestí. Vstupné dobrovolné.

LETEM SVĚTEM S POŠTOVNÍMI ZNÁMKAMI

Do neděle 24. 4. do 16 hodin, Městské muzeum a galerie Lomnice

Zcela poprvé se v dějinách lomnického muzea uskutečňuje tematická akce ryze zaměřená na filatelii. Své síly muzejníci tentokrát spojili s jedním z největších sběratelů v republice – Martinem Foltou z Nymburka – se spolkem Newsphila, z. s. Plzeň, spolupracujícím se subjekty jako např. Odbornou společností sběratelů „vlastních“ známek při Svazu českých filatelistů.

KDYŽ MUZEUM VONÍ PERNÍKEM

Do neděle 24. 4. do 16 hodin, Městské muzeum a galerie Lomnice

Přehlídka prací PhDr. Dany Holmanové, věnující se především tvorbě uměleckých perníků, za které v roce 2011 obdržela od Ministerstva kultury ČR ocenění „Nositelka tradic“ a od Muzea východních Čech v Hradci Králové cenu „Zlatý kolovrat“. Její perníky, zdobené výhradně z volné ruky, představují svého druhu neopakovatelná umělecká díla, jež mají okouzující půvab a potěší nejen srdce a oči, ale často také vytríbenou chuť milovníků sladkostí. Jistě i návštěvníkům přinesou potěšení a vděčnou inspiraci. Zajímavé jistě bude i propojení výstavy s vybranými etnografickými předměty ze sbírkového fondu muzea, mimo jiné s dřevěnými vyřezávanými perníkovými formami z pozůstalosti lomnického včelaře Koštejna z 19. století nebo se skvostnými ukázkami lidového užitého umění především z oblasti Kozákovsko-táborského masivu.

KONCERT: ŽALMAN & SPOL.

Sobota 23. 4. od 19 hodin, Tylovo divadlo Lomnice

Koncert v rámci festivalu *Lomnické hudební jaro*. U příležitosti pětasedmdesátin Pavla Žalmana Lohonky, které připadly na rok 2021, připravila kapela Žalman & Spol. nové autorské album a řadu narozeninových koncertů v prestižních sálech. Pavel Lohonka právem patří mezi české folkové legendy a je jedním z tvůrců, kteří ovlivnili dnešní podobu české folkové scény. Poslední obměna sestavy kapely Žalman & Spol. proběhla v únoru 2017, v současnosti jsou jeho kapelními kolegy zpěvačka Michaela Hálková, kytarista Petr Havrda a basista Petr Novotný (ten už od roku 1994). Rezervace a prodej vstupenek v ceně 290/270 Kč opět na internetových stránkách www.divadlo.kislomnice.cz a v TIC. Již zakoupené vstupenky zůstávají v platnosti.

♦ **VESELÁ** – Dostal jsem od Fanouše pozvánku na křest knihy o řídicím učiteli místní školy panu Karlu Hlaváčkovi, který se měl původně uskutečnit v březnu.

Obec Veselá a PhDr. Boris Hlaváček

si Vás dovolují pozvat

**v sobotu 7. května 2022
od 15.00 hodin do školy ve Veselé**

na křest knihy

„Životy druhých jsou víc než můj“

o činnosti veselského řídicího učitele
Karla Hlaváčka a jeho ženy Hany
v odboji za 2. světové války.

Na co se můžete těšit:

- ✓ beseda o vzniku knihy
- ✓ ukázky přečte herec Tomáš Töpfer
- ✓ křest s kmotry Hanou Šimonovou a Tomášem Töpferem
- ✓ autogramiáda
- ✓ pro zájemce prohlídka školy včetně falešné místnosti, ve které Hlaváčkovi skrývali mimo jiné i Vladimíra Krajínu, jednoho z hlavních představitelů domácího nekomunistického odboje

Na místě bude možno zakoupit knihu za zvýhodněnou cenu.

Alko i nealko nápoje zajistí pivovar Rohozec.

♦ Spisovatelova osudová žena se symbolicky vrátila do svého domu

Do semilského muzea přibyl další, cenný dar, obraz Kamily Schönfeldové – Zemanové (1857 – 1920), vytvořený semilskou malířkou Libuší Pražákovou pro výstavní cyklus věnovaný významným ženám s názvem *Tobě*.

Ženy devatenáctého a dvacátého století často zůstávaly ve stínu svých slavných mužů. Nejinak tomu bylo u manželky Antala Staška (Antonína Zemana) a matky Ivana Olbrachta (Kamila Zemana) Kamily Lambertiny Zemanové, rozené Schönfeldové, pocházející z významné semilské židovské rodiny nájemců pivovaru.

Na obraze vycházejícím z dobové fotografie, zachycuje Kamilu v mladém věku, kdy se zamilovala do muže, pro něhož se rozhodla vzdát i své oficiální židovské víry, pomáhala mu prosadit se i v literárním světě, komunikovala s nakladateli, vytvářela potřebné zázemí a přinesla do vztahu i nemalé finance. „Rozhodujte o nás jako o dřevěných loutkách, které budou vedeny Vaší vůlí,“ píše Kamila svému nápadníkovi, o třináct let staršímu advokátovi Antonínu Zemanovi, později slavnému spisovateli Antalu Staškovi v roce 1979 na počátku jejich vztahu. Stašek ji na Štědrý den téhož roku odpovídá: „Co jest nám tedy překážkou? Mé neblahé poměry hmotné! Dají se odstranit? Přemýšlel jsem o tom a nenalezl jsem z labyrintu toho žádného jiného východiska než ten, který jste mi sama ukázala – přijmouti Vaše peníze a zaplatiti tím své dluhy.“

Načež Kamila na Staškův nátlak daný společenskými konvencemi konvertovala ke katolické víře a nic nebránilo jejich sňatku. Po svatbě v roce 1880 se pár nastěhoval do domu č. p. 2 v Husově ulici (dnešního muzea), kde bydleli v prvním patře.

Traumatem pro oba bylo jistě narození prvního dítěte, mrtvé holčičky. Tato smutná událost, o které se v žádných oficiálních životopisech nedočtete, možná ukazuje i na to, proč se oba rodiče tak silně navázali na své následující dítě a vše mu odpouštěli. Byl jím prvorozený syn Kamil, později slavný jako levicový spisovatel a novinář Ivan Olbracht (1882 - 1952). Pět let po něm přibyl do rodiny ještě druhorozený syn Vladimír (1887

– 1929). Kromě svých dětí vychovávala Kamila Zemanová v domácnosti od roku 1893 děti svého psychicky nemocného bratra Josefa (1851 – 1905), neteř Pavlu (nar. 1883) a synovce Františka (1887 – 1940, *tatínka Pavla Tigrida*).

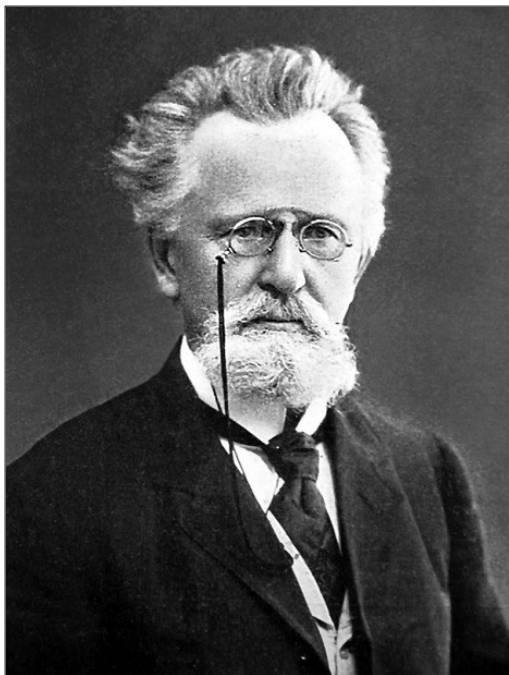
Kamila Zemanová, byla aktivní po mnoho let v semilském spolku Jizera, podporovala i chudé semilské děti a mládež, měla zřejmě velké srdce. Na lidi kolem sebe působila mile, její sympatické vystupování oceňoval dle dochovaných zpráv i nejslavnější semilský rodák František Ladislav Rieger (1818 – 1903). Setkání s Kamilou Zemanovou mu bylo příjemnější než jednání se Staškem, s jehož radikálnějšími názory se konzervativní Rieger politicky v mnohém rozcházel.

Kamila Zemanová svou rodinu velmi milovala a svým synům mnohé odpouštěla, Kamilovi jeho některé radikální a útočné názory v novinách, Vladimírovi zase problémy se zdoluhavým, ale nakonec úspěšným studiem vysoké školy. Životní osudy svých synů s obavami sledovala a velmi se bála

především o Kamila. Jen pár měsíců před svou smrtí píše Ivanovi Olbrachtovi do Ruska: „V Krči sedí stará chorá paní, choulí se ve strachu a třese se o nejdražší, co ve světě má, o Tebe. Buď opatrný, nos zbraň, lumpů je všude dost.“

Kamila Zemanová zemřela 27. března 1920 v pražské Krči v rodinné vilce pojmenované po ní *Vila Kamila*. Zpráva o matčině smrti zastihla Olbrachta v Rusku, kde se radikalizovalo jeho komunistické přesvědčení a kde podle svých slov neměl čas ani nárok na truchlení. Jeho otec, spisovatel Antal Stašek, přežil svou ženu o dlouhých jedenáct let.

Ostatky Kamily i Antala nezůstaly po smrt v klidu. Urnu Antala Staška nechal Olbracht v roce 1933 převést do Semil do nového pomníku v urnovém háji, odkud jej nedlouho na to kdosi zcizil. Urnu s popelem Kamily Schönfeldové převezla ze Semil po roztržce se zdejšími komunálními službami a správci urnového háje vdova po spisovateli Jaroslava Olbrachtová (spolu s urnami své maminky a bratra) do urnového háje na pražských Vinohradech, kde k tomuto účelu nechala vybudovat náhrobek s nápisem „*Rodina spisovatele Ivana Olbrachta*“. A právě v tomto hrobě odpočívá i Ivan Olbracht, jehož zpopelněné ostatky sem byly po roce 1989 převezeny z pražského Vítkova, kde byl vystaven po své velkolepém státním pohřbu v roce 1953.

O rozčarování ze Semil a přístupu k hrobovému místu i o nepořádku v muzeu se zmiňuje Jaroslava Olbrachtová v nedávno objeveném dopise z 12. ledna 1971 z fondu písemné pozůstalosti předseda MNV Semily Petra Puturka ve semilském okresním archivu.

Zatímco portréty Ivana Olbrachta a Antala Staška /FOTO máme již ve sbírkách zastoupeny z dob, kdy v domě čp. 2 fungoval od roku 1960 jejich tendenčně politický památník, portrét osudové ženy, která stála v pozadí slávy obou mužů ve sbírkách chyběl. Plátno velkého formátu o rozměrech 140x170 cm bylo vystavené na autorské výstavě Libuše Pražákové pod názvem *Tobě* v březnu letošního roku a díky šlechetnému daru autorky je dnes součástí

výtvarné sbírky Muzea a Pojizerské galerie Semily, za což patří autorce naše velké poděkování.

/ Miroslav Šnaiberk, ředitel Muzea a Pojizerské galerie Semily

semilsko

♦ LIBŠTÁT –

Historie a současnost

DŮM ČP. 40

10. prosince 1777 koupil pozemek pro stavbu domu čp. 40 Josef Fejfar od Jiřího Fejfara z domu čp. 41. Majitelé se zde střídají. 13.12.1865 zde hořelo, na spaleništi byl postaven nový dům. Od roku 1870 zde byla pošta, odtud přestěhována později do čp. 30.

Od roku 1883 zde byla četnická stanice. 6. srpna 1883 byla schválena žádost o přístavbu nové kůlny. Při sčítání lidí z roku 1923 zde bylo zapsáno 5 rodin – 16 osob. Při sčítání z roku 1921 pak 4 rodiny – 14 osob.

Od roku 1923 do 1948 zde měl cukrářství Karel Zelenka. Od něj to koupil

Jan Šourek ze Staré paky a měl do října 1950, než bylo cukrářství znárodněno. Dále byla jen cukrárna. Prodávala zde Marie Klementová z čp. 64. Roku 1960 byla cukrárna zrušena. Asi v letech 1965 – 1985 zde byla prodejna zeleniny. Roku 1983 proběhla výměna oken, dveří a oprava omítky. V roce 1990 bylo obnoveno Šourkovo cukrářství, asi od roku 1996 jen prodejna, měla Hana Šourková, zavřela v roce 2009. V říjnu 2013 byla výloha i vchod zazděn a vyměněn za okna.

♦ **LIBŠTÁT** – V sobotu 23. a v neděli 24. dubna bude na libštátském náměstí tradiční pouť sv. Jiří. Oslavy budou také na fotbalovém hřišti a v kulturním domě.

železnobrodsko

♦ **ŽELEZNÝ
BROD** –

BRODY V BRODĚ

**FOTOGRAFICKÁ
SOUTĚŽ**

FOTOBRODY.CZ

10. ROČNÍK

Soutěžní kategorie:

1. Krásy města
2. Lidé a události
3. Zajímavosti Brodska

Přihlášení fotografií do soutěže
od 1. dubna do 30. září 2022

**BRODY V BRODĚ
ČESKÝ
HAVLIČKŮV
UHERSKÝ
VYŠŠÍ
ŽELEZNÝ**

2022

♦ **ŽELEZNÝ BROD** – Desítky vozů, které se ještě před několika lety proháněly po silnicích nebo na ně lidé stáli frontu jsou dnes součástí expozice Muzea socialistických vozidel v Železném Brodě.

V areálu bývalé Kolory v Železném Brodě je sestavena expozice československých i zahraničních vozů – především těch z východního bloku. Od vývojové řady automobilů Škoda s motorem vzadu, ve které nechybí ani vzácný dvoudveřo-vý model *1000MBX*, přes luxusní limuzíny Tatra se přenesete do Sovětského svazu, ten reprezentují vozy značek Lada, GAZ, robustní Moskviče nebo ukrajinský Záporožec.

Naleznete zde i východoněmecké dvoutaktní automobily Wartburg a legendární Trabant 601 s duroplastovými díly karoserie. Východní blok doplňují mimo jiné rumunská Dacia, ARO, Olcit, polské Fiaty a jejich italské kolegy, na které navazuje výběr západních automobilů, u nás prodávaných přes síť prodejen Tuzex. Součástí expozice je i velmi zajímavý prototyp, jediná vyrobená Škoda 765 combi special.

Foto Kudy z nudy

V části věnované služebním vozidlům nepřehlédnete typické oranžovo-bílé vozy Veřejné bezpečnosti, jejich starší modro-bílé provedení, požární Avii A30N nebo sanitní i pohřební verzi Škody 1203. Navazují motocykly a expozici doplňuje mnoho modelů, hraček a dalších drobných exponátů nejen s motoristickou tematikou.

Muzeum, které vzniklo v roce 2011, zahájí **30. dubna v 10 hodin** novou sezónu. Bude otevřeno denně od 10 - 16 hodin.

Těšíme se na Vaši návštěvu!

Za představenstvo Pavel Kadaš, Petra Šimková a Jaromír Kučera.

Pá
22

TCHYNĚ NA ZABITÍ

Divadelní spolek Tyl Slaná

Ani sama Smrt nezabrání tchyním prudit a montovat se do života svým mladým. Čistokrevná řachanda okořeněná duchařinou popisuje vztah mezi tchyní a zetěm, snachou a tchyní, mezi matkou a dcerou, synem a matkou...

Kartonka 1904, 19:00

REVIZOR
VLASTENECKÝ
DIVADELNÍ SPOLEK VLASTÍK
VRCHLABÍ
28. 4. (ČT) 19.00
KD STŘELNICE – VELKÝ SÁL HRAJEME PRO UKRAJINU

Pá
29

CESTOVATELSKÁ PŘEDNÁŠKA OD CESTOVATELKY JULIE MOCHOWÉ A FOTOGRAFA VALERIÁNA SPUSTY KE DNI ZEMĚ

Cestování trochu jinak. Jak se dá cestovat více ekologicky, udržitelně? Osobní zážitky z cest. Jak se chovat na cestách, abychom zůstali co nejvíce v souladu s lokalitou, přírodou i místní komunitou? Další rozměr akcí dává možnost benefičně podpořit náš prostor nákupem krásných foto obrazů přímo od Valína!

EDDA COOLNA, 18:00

Vstupné dobrovolné.

♦ JIČÍN – Jičín před sto lety a dnes

Jungmannova ulice odbočuje z Husovy třídy směrem k jihu.
Původní název Novobydžovská byl zřejmě dán podle směru ulice.
Od roku 1898 nese název ulice Jungmannova.

V roce 1877 zakoupil bývalý ředitel cukrovaru Adolf Rössler v prostorách této ulice pole, kde nechal založit zahradu a následně postavit vilu (čp. 143). V roce 1895 vše zakoupil Mikuláš Moravec, c. k. kontrolor berního úřadu v Jičíně, s manželkou Annou. Vila s rozsáhlou zahradou několikrát změnila své majitele.

V roce 1921 ji zakoupil Josef Hervert s manželkou Miladou, roz. Knotkovou, a následně nechali vilu dle plánů Ing. Č. Musila moderně přestavět. V roce 1939 vlastnil „vilu se zahradou a garáží“ Josef Vedral (rodák z Pasek nad Jizerou), který se vyučil houslařem a na počátku 20. století působil v Amsterdamu

a Haagu. Řadil se k nejznámějším zalcům starých houslařských mistrů. V tomto domě žil také prof. Jaroslav Mencl, který zde napsal mj. i oba díly *Historické topografie města Jičína*. V pozdějších letech sloužil celý objekt jako jesle (jednalo se o první jesle v Jičíně, druhé byly od r. 1961 v Kukulově ulici).

V periodiku Krakonoš z března 1925 byl uveřejněn článek jičínského pekaře a písmáka Františka Filipa k Jungmannově ulici. „Valdické předměstí čítalo roku 1842 pouze 84 domovních čísel. Silnice k Popovicům byla stavěna r. 1848. Před stavbou této silnice to vypadalo v dnešní Jungmannově ulici tak hrozně, že bylo mnoho jičínských obyvatelů, kteří za svůj celý věk do této ulice nevčkročili“.

/ Jana Kořínková, Jičínský zpravodaj

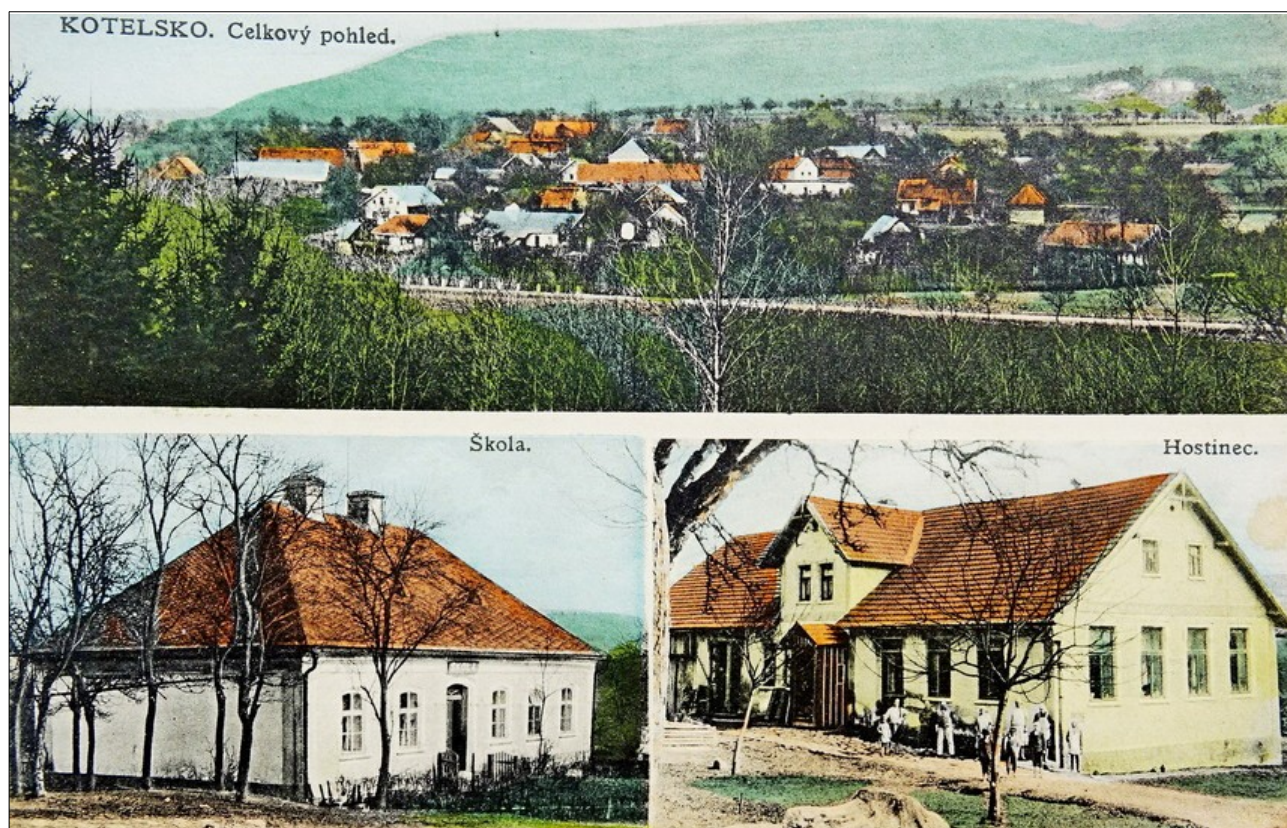

Mapy.cz

bejvávalo

Nákl. Fr. Prudič, trafika Turnov, 1938

Kotelsko. (dnešní část Veselé) bez údajů

**Trosky od Újezda. Album pohledů Pojizeří, Podkrkonoší a Podještědí,
Václav Kudrnáč, Turnov, 1906**

Foto Zd. Feyfar. Tisk SG Č. Kostelec, Nakladatelství Pressfoto Praha, od. 1974

♦ Série knih nakladatelství CBS mapující Česko z nebe se v dubnu rozšířila o další přírůstek, a tentokrát je jím Mnichovo Hradiště a okolní obce. Pečlivě sestavená kniha leteckých snímků je dílem Milana Paprčky a Matúše Krajňáka. Fotopublikace je již k dispozici na pultech knihkupectví i v internetových obchodech.

„Nezapomenutelným dojmem při létání nad okolím Mnichova Hradiště pro mě byly působivé skalní útvary, které začínají jihovýchodním směrem kousíček od letiště, táhnou se k Branžeži a přes hřeben vrchu Skuhrava k místním částem obce Žďár – Příhrazům a Žehrovu. Ty skály jsme se snažili zachytit z mnoha různých stran, výšek i úhlů a já věřím, že kniha vám nabízí ty nejhezčí pohledy na ně,“ láká čtenáře autor knihy a pilot Milan Paprčka.

Součástí knihy jsou i snímky z původně neplánovaného podzimního ranního letu kolem Mnichova Hradiště. „Tehdy jsme spolu s fotografkou Ájou změnili směr letu, abychom zachytili město s barevnými stromy v nízkém ranním slunci, které ještě nestihlo rozehřát louky a zahrady ojíněné mrazem,“ přibližuje Milan Paprčka další obsah knihy.

V publikaci nechybí letecké snímky obcí z celého našeho obvodu s rozšířenou působností (ORP). Ke každé obci jsou doplněny i stručné faktografické informace. Na 102 stranách si jistě rádi zalistují jak místní obyvatelé, tak i turisté. Hlavním posláním nakladatelství CBS je vytvářet originální produkty, které spojuje jedna společná vlastnost – jedinečný pohled na krajinu. Jak se autorům podařil pohled na krajinu naši, máte nyní možnost posoudit sami.

Kniha je k dispozici v běžné distribuční síti a na některých obecních úřadech a dalších místech na Mnichovohradištsku.

/ Petr Novák, Mnichovohradištsko.cz

♦ **MNICHOVO HRADIŠTĚ** – Jméno Václava Havla i nyní, více než deset let po úmrtí našeho prvního polistopadového prezidenta, v českém veřejném prostoru silně rezonuje. Mnichovo Hradiště v tomto ohledu není výjimkou, a tak se radnice rozhodla dát místním možnost vyjádřit, zda by si přáli mít ve městě trvalou připomínku této velké postavy našich moderních dějin. A Hradišťáci řekli ano.

V předvečer 17. listopadu 2020 vyhlásilo město veřejnou sbírku ve spolupráci s webem *darujme.cz*. Předmětem sbírky bylo vybrání 250 tisíc Kč na realizaci Lavičky Václava Havla, uměleckého díla z dílny českého architekta Bořka Šípka. Zprvu příspěvky přibývaly rychle, ale jejich frekvence se postupem času snižovala. A tak sbírka trvala ještě po celý rok 2021. S blížícím se výročím 10 let

od Havlova úmrtí však patrně vykonaly své vzpomínky a emoce. Cílové částky se podařilo v listopadu 2021 dosáhnout a bylo rozhodnuto, že Lavička Václava Havla v Mnichově Hradišti bude.

Radnice oslovila Dagmar Havlovou, která osobně každou Lavičku Václava Havla schvaluje, a získala její požehnání. „Přeji občanům i návštěvníkům Vašeho města, aby pro ně nové místo bylo inspirující, aby je podněcovalo k vyjádření i naslouchání myšlenek a názorů, k setkávání a toleranci,“ vzkázala Havlová.

Jako místo, kde by symbolická vzpomínka na Václava Havla měla vzniknout, byl na začátku dubna zvolen park u nádraží, někdejší Tyršovy sady. Vzpomínka na prvního prezidenta České republiky tak vznikne nedaleko pomníku bojů za svobodu v letech 1914–1918, 1939–1945 a 1948–1989, u něhož si Mnichovo Hradiště každoročně připomíná státní svátky a velká výročí. Lavička by měla být umístěna v zeleni v části parku u městského kina v ulici Ivana Olbrachta. Konkrétní umístění nyní připravuje architekt města Jan Světlík. Mezi původně zvažovanými lokalitami byl ještě park ve Studentské ulici před budovou Gymnázia Mnichovo Hradiště, přednost však dostal park u nádraží.

Na lavičku přispělo 58 dárců z řad jednotlivců a místních firem. Ve výsledku se v rámci sbírky vybralo 258.540 Kč, přičemž náklady na samotnou lavičku představují 250 tisíc. Zbývající náklady na osazení a vkusnou úpravu prostupství, do něhož bude lavička zasazena, uhradí město. „Na začátku jsme si kladli otázku, zda by Hradišťáci Lavičku Václava Havla ve městě vlastně chtěli. Prostřednictvím sbírky jsme jim dali možnost tuto vůli vyjádřit. To, že jsme se na ni po tisícovkách, po stovkách složili, považuji za mimořádně cenné. Bude to takové naše malé Národní divadlo, Hradiště sobě,“ glosuje starosta Ondřej Lochman. Lavička Václava Havla by v Mnichově Hradišti měla být umístěna na podzim. Město u ní plánuje 17. listopadu uspořádat sváteční setkání.

Koncept Lavičky Václava Havla, dvě kovová zahradní křesla spojená s kulatým stolem, jehož středem prorůstá lípa, vytvořil architekt a designér Bořek Šípek, někdejší hlavní architekt správy Pražského hradu. Instalace je symbolem dialogu a ochoty sednout si spolu k jednomu stolu a diskutovat. Dosud bylo po světě umístěno více než 40 Laviček Václava Havla, první v roce 2013 ve Washingtonu D.C. (Martin Weiss, město Mnichovo Hradiště)

♦ MNICHOVO HRADIŠTĚ – A teď pozvánka do divadla:

28. DUBNA, 19:00, DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ

TEN, KDO UTŘE NOS

Klasická divadelní fraška z pera francouzského komediografa G. Feydeau. Uvádí Divadelní soubor Tyl Bakov nad Jizerou.

♦ KNĚŽMOST – Na Bílou sobotu se po osmdesáti letech vrátily do Kněžmosta zvony

V sobotu 16. dubna 2022 Spolek přátel kultury Kněžmost poprvé představili zvony, které se po osmdesáti letech vrátily do Kněžmosta.

„Během oslavy jsme oznámili, že zvony budou vystavené ve vchodu vedle knihovny, ale všechno nakonec dopadlo jinak. Pan zvonař Josef Tkadlec navrhoval, že nechá zvony v Kněžmostě asi půl roku, ale pak je bude znovu potřebovat ve své

dílně, aby k nim mohl připevnit dubové závěsy a elektrické motory pohonů.

Usoudili jsme, že jeho další cesta by byla zbytečná, a tak si zvony hned po oslavě zase odvezl. My aspoň nemusíme mít strach, že se s nimi během vystavení něco stane. Doufáme, že se proto na nás nebudete zlobit.

Po programu na náměstí se na sále v hostinci U Cerhů promítal film, který jsme sestříhali a ozvučili z materiálů pořízených při samotném odlévání.

(Mnichovohradištsko.cz)

♦ **Jablonecké kulturní tipy**

22/4

JASNÁ PÁKA: 40 LET

Eurocentrum, 20 hodin

legendární novovlnná formace oslaví čtyřicet let krátkým klubovým turné

ORNAMENT + POTOMEK

Klub Na Rampě, 20 hodin

koncert jablonecké rockové
a liberecké pop-rockové kapely

23/4

PORTA

Klub Na Rampě, 14 hodin

severočeské předkolo, host Slávek

Janoušek s kapelou, prezence účastníků ve 13.00

KRÁLOVNY

Městské divadlo, 19 hodin

komedie plná upřímného humoru v podání Divadla Spoluhra

26/4

OBRAZY a

Galerie N, 17 hodin

vernisáž výstavy pedagoga TUL Svatoslava Krotkého

SKOTSKO

Městská knihovna, 17 hodin

beseda a promítání s Lukášem Noskem

27/4

JAN SMIGMATOR & BIG BAND

Městské divadlo, 19 hodin

swingový zpěvák s big bandem na turné k albu Murphyho zákon

28/4

NATĚRAČ

Klub Na Rampě, 19 hodin

svižnou konverzační komedii zahraje *DS Vojan Desná Mladá haluz* – derniéra

29/4

ŽIVOT NENÍ SRANDA

Městské divadlo, 19 hodin

komponovaný pořad Jiřího Krampola a Uršuly Klukové, hosté večera: Natálie Grossová, Karlos Vémola, Dušan Růžička

VYPSANÁ FIXA

Klub Na Rampě, 20 hodin

pop punková kapela se surrealistickými texty

Tanvaldské hudební jaro 2022

66. ročník mezinárodního hudebního festivalu

POČTA VELKÝM ČESKÝM INTERPRETAČNÍM OSOBNOSTEM

22. 4. 2022 (pátek)

Kino Jas Járy Cimrmana 18.30

SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ FESTIVALU

Vernisáž výstavy dětských prací ze Střediska volného času Tanvald

19.00 POČTA ČESKÉMU TRIU

Smetanovo trio

Jitka Čechová – klavír

Jan Talich – housle

Jan Páleníček - violoncello

(Beethoven, Šostakovič, Dvořák)

♦ Pohled do historie

Na začátku Poštovní ulice stával dům čp. 179. Byl to jeden z prvních velkých objektů v Tanvaldě postavený před rokem 1840.

Původně zde byla tkalcovská manufaktura. Od roku 1852 zde sídlila tehdy ještě soukromá pošta. Pošta byla společná pro Tanvald i sousední samostatný Šumburk nad Desnou. Dne 29. července 1890 navštívil Tanvald ústřední poštovní inspektor Karel z Langenstejnu a doporučil převzít poštovní úřad do státní správy.

Dne 1. listopadu 1893 byl v domě č.p. 43 zřízen pobočný poštovní úřad v Horním Tanvaldě a poštmistrem byl jmenován pan Josef Formánek. V roce 1894 byla postavena nová budova císařsko – královské pošty a telegrafického úřadu. Jedná se o objekt čp. 293 v ulici Poštovní. Poštovní úřad se přemístil do nového objektu. V budově

čp. 179 byl v přízemí hostinec a úřadovnu pošty připomínal již jen nápis na stěně s jeho názvem

„*Gasthaus Post*“
(*hostinec Pošta*).

Budovu už dnes nenajdete, pro špatný technický stav byl vydán demoliční výměr a v roce 1961 byla budova zbourána. Nějakou dobu bylo místo po budově prázdné až do roku 1983, kdy na základech bývalé textilní manufaktury vyrostlo nákupní

středisko Špičák. Sortiment nabízeného zboží se sice změnil, ale budova tu stojí dodnes.

V novém poštovním úřadě v budově č. p. 293 byl stanoven správcem pan František Fiedler, byli zde dva asistenti, tři expedienti, dvě expedientky, dva telegrafisté a čtyři sluhové. V roce 1945 došlo k opravě poštovního úřadu a výstavbě garáží na dvoře za budovou pošty. Součástí poštovního úřadu byly i dvě telefonní hovorny uvnitř a jedna telefonní budka vně úřadovny.

S postupným rozvojem a rozšiřováním mobilních sítí a mobilních telefonů stále méně lidí využívalo volání pomocí pevných linek v telefonních budkách a telefonních hovornách a proto byly zrušeny a demontovány. V devadesátých letech bylo zbouráno kamenné schodiště před vchodem a na jeho místě se objevila kovová konstrukce pro bezbariérový přístup.

Budova nového c.k. poštovního úřadu v Poštovní ulici

Ve Zpravodaji z roku 2007 je o této konstrukci zmínka. Uvádí se zde, že se začaly množit stížnosti na vzhled této konstrukce. Generální ředitel České pošty slíbil tehdejšímu starostovi, že okolo této konstrukce nechá vysadit zeleň podle předložené studie a tím zvelebit její vzhled. K tomuto však nedošlo. V objektu čp. 293 i po několika přestavbách sídlí pošta dodnes.

A co shora zmiňovaný poštovní úřad v Horním Tanvaldě? Jak již bylo řečeno, byl zde pobočný poštovní úřad. Z domu čp. 43 se poštovní úřad po druhé světové válce přestěhoval do domu čp. 46. Dům čp. 43, kde úřad původně sídlil již nenajdete. Odbor výstavby MÚ Tanvald vydal prohlášení o tom, že objekt je neobyvatelný a po uvolnění bytových jednotek byl následně zbourán. Stával mezi školními budovami na Horním Tanvaldě. V domě čp. 46 (současné foto)

sídlila pošta až do roku 1970, kdy byla úřadovna zrušena. V době, kdy zde pošta fungovala, spravoval poštmistr dvě pobočky. Dopoledne byl v pobočce v Desné, v poledne se přesunul na Horní Tanvald. Zde bylo otevřeno odpoledne. Po skončení pracovní doby poštmistr připravil poštu a balíky k odeslání, dopravil je na železniční stanici Smržovka Dolní nádraží a zde je naložil

do vlaku směr Liberec s odjezdem v 18.30 hodin. Poštu a balíky původně vozil na železniční stanici na káře, později pošta koupila nákladní vůz *Praga V3S*, a tak se sváželo vozem. Po zrušení úřadovny pošty v Horním Tanvaldě byl objekt prodán novému majiteli, který v domě bydlí do současnosti.

K tomuto objektu se vztahuje jedna kriminální událost. Podle vyprávění jedné z pamětnic došlo v šedesátých letech k ozbrojenému přepadení této pobočky.

Tři lupiči přepadli se zbraní poštu a odcizili zde finanční hotovost. Rozjelo se vyšetřování a pátrání po pachatelích. Jedním z podezřelých byl i poštmistr této pobočky. Na den, kdy k přepadení došlo, si vzal volno, a aby toho nebylo málo, pytel s penězi z přepadené pošty i se zbraní se našly u potoka za domem, kde poštmistr bydlel. Po dopadení byli pachatelé odsouzeni a skončili ve vězení. Jméno poštmistra nakonec mezi pachateli nebylo.

/ Miroslav Dušek, Tanvaldský zpravodaj

Dům č.p. 179 budova soukromé pošty Pošta v Tanvaldě

♦ **Liberecká zoo vítá nová mláďata: margaye, zebry, buvolce, tamaríny, kosmany i výry**

Jen od počátku roku přišlo v ZOO Liberec na svět celkem 39 mláďat. Některá zůstávají návštěvníkům skryta v zázemí zahrady, ale mnoho z nich mohou při troše štěstí pozorovat v expozicích daného druhu. Mezi nejčerstvější přírůstky patří například dva buvolci běločelí, dvě zebry Chapmanovy, dva výři velcí západosibiřtí, tamarin pinčí nebo kosman zakrslý. Historicky poprvé se mládě narodilo také u margayů, neboli ocelotů dlouhoocasých, s jejichž chovem začala liberecká zahrada na podzim roku 2020.

Margay

Historicky první mládě margaye se v liberecké zoo narodilo již 12. března. Vzhledem k senzitivitě a nezkušenosti rodičovského páru se zoologové rozhodli první týdny šelmy v jejich zázemí nerušit a dopřát jim potřebný klid na odchov.

Foto: Šárka Kyselová

„O přítomnosti mláděte jsme věděli díky specifickému zvuku, který z boudy margayů vycházel. Vzhledem k tomu, že se jedná o prvorodiče, první bleskovou veterinární kontrolu provedeme až po odčervení a vakcinaci, která se provádí ve 6 týdnech věku mláděte. Přestože se zdá, že malý ocelot zdárně prospívá, matka s mládětem zatím zůstává stále v bezpečí zázemí,“ řekl zoolog Luboš Melichar. Expozice margayů se nachází u bazénu s lachtany a kdysi sloužila rysům, pandám a dočasně i mláďatům lva berberského. Chov margayů v zoologických zahradách patří do evropského záchovného programu (EEP), což znamená, že je

odborně řízen tzv. koordinátorem chovu. Ten také doporučí, kam by měl být již odchovaný ocelot následně umístěn, aby posílil populaci tohoto druhu v lidské péči.

Zebra Chapmanova

Dvě letošní mlád'ata lze pozorovat také ve výběhu zeber Chapmanových. První z nich přišlo na svět 6. února a druhé o pár týdnů později, a to 19. března. Pozorný návštěvník si u mladšího hřebečka může všimnout drobné anomálie. Mládě je světleji zbarvené, má modré duhovky i světlejší sliznice. „*Není to poprvé, co se u nás narodila modrooká zebra. Podobně odlišní jedinci přišli stejnému otci na svět i letech 2016 a 2019. Světlé zbarvení srsti, očí i sliznice je způsobeno menším množstvím přírodního barviva melaninu v těle a zvířatům nezpůsobuje žádné zdravotní problémy či komplikace,*“ vysvětluje Melichar. Chov zeber Chapmanových má v Liberci dlouho tradici. Od roku 1970 se zde narodilo již 104 mlád'at.

Buolec běločelý

Společný výběh se zebrami Chapmanovými obývají i další dvě mlád'ata afrických kopytníků, buvolců běločelých. „I když se obě mají čile k světu, z bezpečnostních důvodů je držíme stranou od zeber. Návštěvníci je mohou ve výběhu spatřit vždy každé ráno, než jsou vypuštěny zebry, nebo pak v průběhu dne v odstavných dvorcích na okraji výběhu. Divoké a pohyb milující zebry by jim v tuto chvíli mohly vážně ublížit,“ vysvětluje zoolog.

Oproti svým tmavě zbarveným rodičům mají buvolčí mlád'ata světle pískovou barvu a až v průběhu dospívání se začnou pomalu přebarvovat na světle hnědou. Bílý proužek na čele, podle kterého dostala své druhové jméno, posléze zčerná. Až v době dospívání jejich srst tmavne a černý proužek se opět přebarví na bílo, což je znakem jejich pohlavní dospělosti.

Další mlád'ata jsou také k vidění ve výběhu takinů čínských, v expozici výrů velkých západosibiřských nebo primátů kosmanů zakrslých, tamarinů pinčích a paviánů pláštíkových.

„Jaro je z pohledu návštěvníků zoologických zahrad velmi zajímavé období mimo jiné proto, že se rodí mlád'ata mnoha druhů, a tak je možné čerstvé přírůstky vidět. Naše zahrada není výjimkou,“ uvedla Květa Vinklátová, náměstkyně pro kulturu, památkovou péči a cestovní ruch Libereckého kraje. Kdo se zajímá o dění v zahradě, má možnost si poslechnout novinky a zajímavosti nejen o mlád'atech, ale i další radosti a starosti Zoo Liberec na opět pravidelných besedách s libereckými zoology. Besedy s názvem *ZooObjektiv* se konají vždy každou druhou středu v měsíci od 18.00 v pavilonu ZooEXPO. Vstup je zdarma. (Jan Mikulička + ZOO Liberec)

♦ Časopisy vydávalo Severočeské muzeum už od roku 1883. Jsou k vidění v digitální knihovně

Zdá se dnes být samozřejmostí, že Severočeské muzeum vydává vlastní zpravodaj. V historii tomu tak sice vždy nebylo, nicméně historie muzejních periodik sahá až do osmé dekády předminulého století.

Tiskovina *Mittheilungen des Nordböhmisches Gewerbemuseums* neboli Zprávy Severočeského průmyslového muzea vycházela v letech 1883 až 1914. O redakci se v počátcích starali ve svém volném čase členové muzejního kuratoria. Od roku 1884 patřil hlavní podíl na tvorbě periodika kustodům – zaměstnancům muzea, kteří určovali jeho obsahovou i vizuální stránku. Periodicita se pohybovala od 4 do 12 čísel ročně. Formát Zpráv se postupně měnil od novinové přílohy až po graficky náročné periodikum doplněné zprvu ilustrovanými, později také fotografickými obrazovými přílohami. Současně s výtvarným pojetím se rozvíjela obsahová složka. Vedle původních kratších sdělení o činnosti přibýly informace o sbírkových fondech a o knihovně. Později časopis působil jako platforma pro uveřejňování odborných statí a studií.

„Zejména mezi lety 1893-1905, za redakce Gustava E. Pazaurka, oslovoval laickou i odbornou veřejnost. Od roku 1906 dostal novou podobu a název *Zeitschrift des Nordböhmisches Gewerbemuseums – Neue Folge*, pod nímž zpravodaj vycházel do roku 1914. Na další muzejní periodikum si muzeum počkalo dlouhých třicet osm let,“ upřesnila Anna Kašparová, vedoucí muzejní knihovny.

Nejstarší historické dokumenty Severočeského muzea v Liberci jsou zpřístupněné v evropské digitální knihovně *Manuscriptorum*, v níž se nalézají dokumenty mnoha významných institucí nejen ze zemí Evropské Unie.

Mittheilungen des Nordböhmisches Gewerbemuseums je ke zhlédnutí prostřednictvím programu Kramerius na stránkách Severočeského muzea.

„Způsob informování o dění v Severočeském muzeu a o sbírkách se v běhu času samozřejmě proměňuje. Vysoká odbornost, znalosti kurátorů a péče o sbírky však zůstávají. Naším velkým úkolem v nadcházejících letech je digitalizace sbírek, která umožní veřejnosti vidět v detailu i předměty, které například z důvodů ochrany mohou být vystavovány pouze omezeně. A samozřejmě, pro odborníky se tím stanou sbírky dostupné na dálku, což je pro badatelskou práci zásadní výhoda. Předchůdci současných muzejníků by nevycházeli z údivu, jaké možnosti doba přinesla,“ uvedla Květa Vinklátová, náměstkyně pro kulturu, památkovou péči a cestovní ruch Libereckého kraje.

/ Jan Mikulička,

za humny

♦ **ČESKÁ LÍPA – 27. dubna od 19 hodin v KD Crystal**
BESÍDKA DIVADLA SKLEP

♦ **DOKSY – Šlechtic hercem, herec šlechticem**

Od úst k ústům šly kdysi ve Vídni pepřné klepy: Franz Georg von Metternich a jeho syn, proslulý rakouský státní kancléř, diplomat a intrikán Klemens von Metternich, se dvořili stejné ženě. Událost následně zdramatizoval populární spisovatel August von Kotzebue v jedné ze svých neslavnějších komedií *Die beiden Klingsberg*, v češtině známé pod titulem *Hrabata Zvukovští aneb Otec jako*

syn. V roce 1853 byla hra uvedena v pražském Stavovském divadle, kde měl předplacenou lóži také Kristián hrabě Valdštejn-Vartenberk, sám možná příležitostně hrající divadlo.

Zámky s divadly a bez divadel

V 18. a 19. století platilo, že by divadlo mělo být nedílnou součástí šlechtického sídla podobně jako taneční sál, jízdárna nebo kaple. Zatímco pro některé šlechtice bylo budování divadel pouze dočasným módním trendem, jiní měli k divadlům opravdu vášnivý vztah a neváhali za stavbu divadelních sálů i za uvádění her vydávat nemalé finanční částky. Během dvou století vzniklo v českých zemích na 300 šlechtických scén, poté zájem šlechty o soukromá divadla upadal. Mnohé divadelní sály byly proto zrušeny a sloužily k jiným účelům.

Některé se naopak dochovaly dodnes a jsou cennou památkou. K nim patří mimo jiné divadla vystavěná Valdštejny. Jako první začal se stavbou soukromého divadelního sálu Jiří Josef hrabě Valdštejn-Vartenberk (1768 – 1825) na zámku Litomyšl. Souběžně se pokoušel Vincenc Ferrerius hrabě Valdštejn-Vartenberk (1731 – 1797) o vytvoření druhé pražské divadelní scény ve svém Valdštejnském paláci. Jelikož jeho záměr ztroskotat na nevoli pražských radních, jal se zřizovat menší divadla na svých venkovských sídlech v Třebíči a v Mnichově Hradišti. Mnichovohradištské divadlo dobudoval do velkolepé podoby Vincencův vnuk Kristián (1794 – 1858) v roce 1833, aby imponoval vznešené společnosti evropských korunovaných hlav, kterou hostil na zámku. Tentýž Kristián přestavěl o tři roky dříve na loveckém záměčku Kozel u Št'áhlav bývalou stáj v malé zámecké divadlo pro své děti. Jak v Mnichově Hradišti, tak na Kozlu jsou divadla do dnešních dnů ozdobou zámeckých prostor. Další divadelní sály, doložené na valdštejnských zámcích v Duchcově a v Třebíči, se nedochovaly.

Jak tomu bylo na zámku v Doksech?

Na dokském zámku Valdštejnové divadelní scénu nikdy postavit nenechali, přesto se zde divadlo hrálo v provizorně upravených místnostech. Svědčí o tom opisy divadelních her, které se nacházejí v rodinném archivu Valdštejnů. Tyto opisy byly původně uloženy na zámku v Doksech a z rozpisu jednotlivých rolí vyplývá, že ve hrách vystupovali i členové hraběcí rodiny. Mezi materiály lze kupříkladu narazit na ručně opsanou roli madam Amalie Friedbergové z Kotzebuovy komedie *Die beiden Klingsberg*. Jsou zde dále jednotlivé party ke hře *Kleinigkeiten (Maličkosti)* od barona Augusta von Steigentesche, diplomata podílejícího se na formulování právního základu Švýcarské konfederace. Opravdovou kuriozitu v souboru valdštejnských her představuje hra *Die Burg Bösig und Wrchhaben (Hrad Bezděz a Vrchovany)*. Marii Leopoldině hraběnce Valdštejnové-Vartenberekové, rozené ze Schwarzenberga (1833 – 1909), ji věnoval Julius Sternfeld-Horwitz, herec a majitel kočovné divadelní společnosti. Historické okolnosti vzniku této hry zkoumala někdejší českolipská archivářka Marie Vojtíšková, která došla k názoru, že předlohou Horwitzovy hry byl Tylův *Slepý mládenec*. Jména a situace jsou ovšem změněny a vše se odehrává na hradech Bezděz a Starý Berštejn (ve hře je nazýván

Vrchovany). I když Valdštejnové provozovali divadlo privátně na svých zámcích a sami často ztvárnili některou z postav, navštěvovali rovněž přední veřejné divadelní scény. S velkou pravděpodobností chodili také na hry uváděné v češtině, jak dokládá v jejich rodinném archivu řada pozvánek na odpolední česky hraná představení.

Hra v 16 místnostech

Kdyby dnes dokský zámek navštívili Valdštejnové, kteří na něm pobývali do roku 1945, nestačili by se divit, jak se jeho prostory proměnily. Zajisté by je také zaujalo, že má zámek nově i vlastní divadelní scénu. Během rekonstrukce zámku v letech 2018 až 2020 byla jedna z místností přeměněna v malé divadlo. Ve skutečnosti je však celý zámecký prohlídkový okruh o 16 místnostech jednou velkou divadelní scénou. Během komentovaných prohlídek zde totiž herci z mladoboleslavského „*Divadýlka na dlani*“ hrají krátké divadelní scénky zachycující život v rodině Arnošta Antonína Františka hraběte Valdštejna-Vartenberka (1821 – 1904). V létě to byly scénky se zaměřením na osudy potomků hraběte a na život aristokratických dětí, v předvánočním čase měli zase návštěvníci příležitost nahlédnout do způsobu oslavy Štědrého dne ve šlechtické rodině. Díky *Divadýlku na dlani* se bude možné rovněž v tomto roce navrátit do časů, kdy na zámku žili Valdštejnové, a stát se na chvíli zámeckým divákem humorně pojatých her.

/ Martin Klement, Renata Mauserová, Dokský zpravodaj

náš jubilant

♦ OSMDESÁTINY PAVLA WERNERA

Akademický sochař Pavel Werner se dožívá 15. dubna 2022 80 let. Během svého života vytvořil spousty artefaktů ponejvíce ze skla, často i z jiných materiálů, například z kamene a podobně. Skleněná díla jsou litá, foukaná, broušená a rytá. Krom toho vytvořil sám nebo se podílel na řadě realizací do architektury.

Velmi podstatná je Wernerova pedagogická činnost. Jako vedoucí brusičského oddělení sklářské umprumky v Kamenickém Šenově (1967-1976) zavedl zcela netradiční přístup k broušenému sklu a ovlivnil tak umělecký vývoj a výtvarné snažení mnoha svých žáků, např. akademického malíře Vladimíra Kleina, akademického malíře Františka Janáka, Jiřího Rydla, Josefa Starosty, akademické malířky Jaroslavy Švarcové, Zdeňka Kunsta a dalších. Poté učil v Novém Boru na Vyšší odborné škole sklářské, aby se

v roce 1977 stal ředitelem sklářské umprumky v Kamenickém Šenově. Troufám si tvrdit, že Wernerovy lité plastiky z optického skla (Severosklo Kamenický Šenov) jsou rovnocenným protipólem Libenského skleněných tavených plastik. Celkově je možno říci, že Wernerova činnost jak vlastní výtvarná, tak pedagogická, je velmi rozsáhlá.

/ Josef Starosta, Novoborský měsíčník

♦ Anna Macková

(*13. 4. 1887 ve Studeňanech u Jičína, † 4. 5. 1969 v Nové Pace)

Tento měsíc věnujeme vzpomínku talentované výtvarnici, malířce a grafičce Anně Mackové. Narodila se v dobře situované rodině ve Studeňanech u Jičína **13. dubna 1887.**

Studovala na Všeobecné škole kreslení a malování pro dámy, kterou zřídila pražská Umělecko-průmyslová škola. Nějaký čas strávila také na soukromé malířské škole Karla Reisnera na Vinohradech, kde se věnovala studiu portrétu, zátiší a krajiny. Později se zabývala studiem grafiky u Františka Horkého. Rozhodla se pro uměleckou tvorbu v době, kdy ženy ještě neměly přístup na akademie a jiné státní umělecké instituce. Nejdůležitější byl ale její zájem o dřevoryt. Ten ji přivedl v roce 1918 do blízkosti grafika Josefa Váchala. Toto setkání se pro ni stalo životním zlomem, které neovlivnilo pouze její tvorbu. Stala se jeho celoživotní družkou a prožila s ním půl století velmi rušného a pohnutého života. Odjeli společně do Jugoslávie, cestovali po Šumavě nebo po Slovensku.

Vztah obou umělců byl vášnivý, od počátku jej provázely konflikty, vyvolané především Váchalovou vznětlivou povahou. Macková přitom pečovala nejen o společnou domácnost, ale také financovala některé Váchalovy umělecké počiny, včetně *Krvavého románu*. Byla členem Kruhu výtvarných umělkyní, jehož výstav se zúčastňovala. Po smrti matky v roce 1937 se spolu s Váchalem přestěhovala na statek rodiny Macků do Studeňan. Zde oba výtvarníci žili až do své smrti. Anna Macková zemřela 4. května 1969 v Nové Pace ve věku 82 let a je pochována v rodinné hrobce na hřbitově v Radimi, nedaleko Studeňan. Na stejném hřbitově je pohřben i Josef Váchal, který svoji družku přežil o pouhých pět dnů. Ve svém díle se nejprve věnovala olejomalbě, a teprve později grafice.

V jejích prvních černobílých grafických listech se projevuje zájem o krajinu. Byla bezpochyby talentovanou malířkou a grafičkou a citlivou pozorovatelkou přírody. S Josefem Váchalem ji spojovala grafická technika i témata, ale vidění a rukopis byly její vlastní. Měla svůj výtvarný názor a najdeme u ní i náměty, které Váchal opomíjel. Vytvořila cykly dřevorytů *Domažlice (1917)*, *Z Českého ráje (1918)*, *Náchodsko (1919)*, *Z českých krajů (1920)*, nebo *České motivy (1926)*. Nejvýznamnější částí její tvorby se stala ex libris. Od roku 1915 až do roku 1959 jich vytvořila 226. Velkou část tiskla autorka sama. Častými náměty byly zvířata, zejména ptáci, lidové ornamenty a později květiny a krajiny. V letech 1918 – 1928 vydala celkem pět souborů ex libris. Knižní značky vystavovala v mnoha zemích Evropy, v USA a Argentině. S dílem Anny Mackové se mohli seznámit i návštěvníci Knihovny Václava Čtvrťka v Jičíně v rámci projektu věnovaného regionálním osobnostem, který proběhl v roce 2020. V *Galerii radosti* se konala po celý měsíc výstava její grafiky a ex libris. Její životní osudy byly poté připomenuty ve vzpomínkovém večeru, který knihovna této významné regionální výtvarnici věnovala. Ukázky z díla této nadané umělkyně byly ještě nedávno k vidění v jejích rodných Studeňanech ve stálé expozici, která zde byla otevřena. V současnosti je to pouze při různých akcích spojených s životem a dílem Anny Mackové a Josefa Váchala.

/ Iva Rodrová, *Jičínský zpravodaj*

pozdní sběr

♦ JIHLAVA – Památkou roku 2021 se může pyšnit Klášterec nad Ohří a Praha 1

Soutěž každoročně pořádá Sdružení historických sídel Čech, Moravy a Slezska. Cena se uděluje za nejlepší obnovu movitých i nemovitých věcí, které mají významné památkové, architektonické nebo urbanistické hodnoty. Soutěž probíhá ve dvou kategoriích – malá památka a velká památka.

V kategorii malých památek se do finále dostalo město Brtnice za obnovu božích muk v obci Jestřebí, Odry za záchranu hrobky Bernheirerových, Lipník nad Bečvou za rekonstrukci kaple sv. Josefa, Opočno za opravu kapličky sv. Kříže, Uherské Hradiště za restauraci kříže u kaple sv. Rocha, Davle za obnovu vesnické usedlosti a Kněžičky za péči o Scheinertův kříž.

Hlavní cenu a šek na 50 tisíc korun dostalo město Klášterec nad Ohří za revitalizaci restaurace Peřeje, bývalé střelnice. Druhé místo si odnesli zástupci Žamberka, kde znovu zazářil domek Prokopa Diviše, a „bronz“ si vysloužila Praha 2 za osvětlení schodiště kostela sv. Ludmily na Náměstí Míru.

V kategorii velkých památek – tedy těch, jejichž záchrana si vyžádala více než 2 miliony korun (bez daně) – se do finále dostalo Znojmo s Centrem Louka (Stará škola), Svitavy s rekonstrukcí Langerovy vily, Loket za úpravu městské dvorany, Nový Bor se svým podstávkovým domem (o něm jsme včera přinesli

podrobnější informace), Třebíč s Říčními lázněmi Polanka, státní hrad Sternberk, Kroměříž, kde oživil sloup se sousoším Nejsvětější Trojice a zámek Bílovec.

Hlavní cenu a šek na 100 tisíc si odnesli starosta Prahy 1 Petr Hejma společně s místostarostkou Evou Špačkovou. Ocenění dostala pražská městská část za příkladnou rekonstrukci domu v Truhlářské ulici číslo 8. Z bývalé toleranční modlitebny před spadnutím je dnes polyfunkční dům pro všechny generace. „Říkáme mu Novoměstská beseda,“ prozradil při děkovné řeči starosta Hejma. „Stříbro“ si odnesli zástupci Mělníka, kde proběhla oprava kláštera augustiánů na Pšovce, třetím místem byla oceněna Třeboň za restauraci zámecké lékárny. Vyhlášení Památek roku se odehrálo v Jihlavě v rámci konference Sdružení historických sídel Čech, Moravy a Slezska.

Truhlářská 8

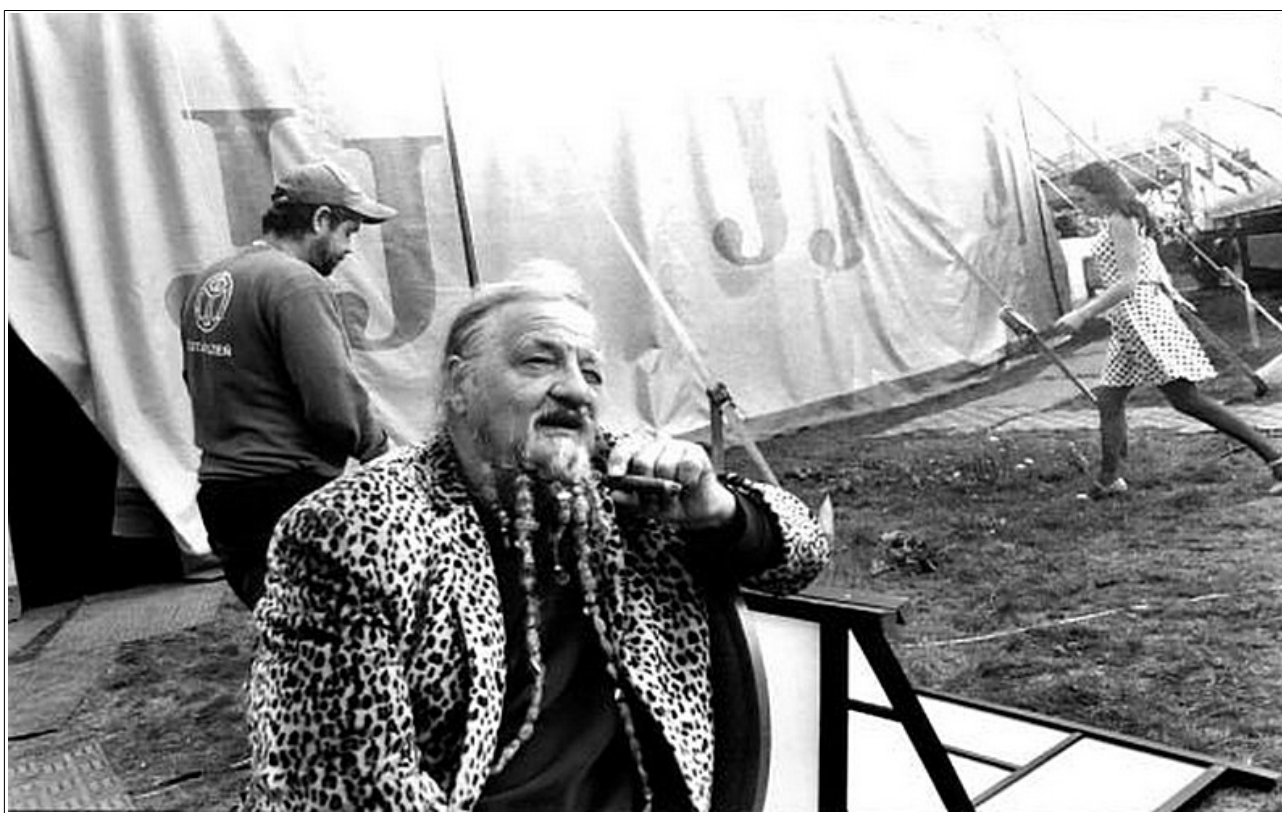
foto Praha 1

♦ **ČESKÁ LÍPA – 22. 4. 2022 od 19.00** v Centru textilního tisku v České Lípě můžete zhlédnout vystoupení Martina Žáka & Miloně Čepelky **JAK VYPŘÁHNOUT MEZKA** – písničky pro potěšení a drobné příběhy pro zasmání.

♦ **MLADÁ BOLESLAV – V Templu začne výstava fotografií Karla Šimona**
Motto výstavy „Méně je někdy více“ a členění výstavního prostoru vedlo autora k rozdělení kolekce do tří cyklů po šesti snímcích. První tvoří fotografie z Kréty, ale mohly by být vlastně odkudkoliv. Druhý cyklus nazval autor „*Pout' krajinou*“. Třetí tematický okruh je věnován vděčnému námětu street fotografie: ženám na ulici. Bonusem jsou tři „punkta“, devět momentek z kláštera, vězení a cirkusu, v nichž autor přemýšlí o míře svobody a nesvobody; radosti a pronásledování v těchto prostředích. Jde o premiérovou ukázkou z rozsáhlejšího projektu.

Autor o sobě říká, že fotí tři roky (ale že už si nepamatuje, kdy to řekl poprvé). Hlásí se k „nefotografovi“ Františku Dostálovi a fotografům Jaroslavu Kučerovi, Karlu Cudlínovi, Jindřichu Štreitovi, Pavlu Diasovi a Dagmar Hochové jako ke svým vzorům, do „uličnictví“ (myšleno streetfota) ho zasvěcoval Kevin V. Ton a o dialogickém jednání se poučil na DAMU u profesora Ivana Vyskočila.

Dobrou přípravou k dialogicky pojaté fotografii ulice a krajiny byl jeho profesní život, v němž střídal pedagogickou práci zejména s dětmi na malotřídních školách, s dělnickými profesemi v nejrůznějších prostředích od betonárny, přes nemocničního zřízence, poštovního doručovatele, zahradníka, tentáka u cirkusu, až po současnou už téměř dvacetiletou klášterní klauzuru, kdy se věnoval nejen umění, ale i práci okolo baziliky a návštěvám nemocných v hospici.

Přijďte se podívat do Galerie Templ na fotografie, které tu vystaví Karel Šimon, důchodce z kláštera dominikánů v Jablonném v Podještědí ve dnech 28 dubna až 28. května. Vernisáž se koná 27. dubna v 17 hodin.

/ Pavel Šubrt, Mladá Boleslav

♦ **HARRACHOV** – Harrachov chce vytvořit správní organizaci, jež zaštití dění kolem skokanských můstků. Areál nutně potřebuje rekonstrukci, jež si podle dřívějšího odhadu vyžádá přes dvě a půl miliardy korun. O vzniku organizace chce město začít jednat s Libereckým krajem, Svazem lyžařů a spolkem, který se nyní o provoz můstků stará. V tiskové zprávě to uvedl místostarosta města Tomáš Vašíček (SNK - Změna pro Harrachov) a já informaci převzal ze serveru *Genus*.

TAK JAKEJ BYL SADO-MASO PUST ?

f.

trosečník – kulturně-společenský e-zin * vydavatel a redaktor: M. Fefík Podobský
fefik.sorry@seznam.cz * nechcete-li e-zin dostávat, dejte vědět!
všechna čísla naleznete na internetu: knihovna.jicin.cz/regionalni-zpravodaje